

02.03.2018 г. / 11:06:55

Родолубие

02.03 по еретическия, †17 февруари по църковния календар - Св. великомъченик Теодор Тирон. Св. преподобни Роман Търновски. Св. Мариамна. Намиране на мощите на свети мъченик Мина Каликелад

Страдание на свети великомъченик Теодор Тирон (306 г.)

Нечестивите царе Максимиан и Максимин изпратили по цялото си царство заповед, според която всички, приели закона Христов, да бъдат освободени от смъртно наказание само ако вкусят от идолските жертви, а онези от тях, които откажат да направят това, да бъдат предадени на съд. По това време свети Теодор Тирон, скоро преди това избран за воин, бил назначен в мармаритския полк, който бил под началството на препозита Вринк; тогава този полк бил разположен в Понтийския град Амасия. Когато свети Теодор бил причислен към полка, невярващите започнали да го принуждават да принесе жертва на идолите; но верният Христов воин Теодор,

изпълнен с Дух Свети, казал на всеослушание:

- Аз съм християнин и ми е заповядано да не принасям жертви на мерзките езически богове, защото се покланям на Исуса Христа, Истинния Бог и небесен Цар.

Тогава Вринк започнал да убеждава светеца:

- Ето, всички тези воители са християни, но те са в служба на римския цар.

- Всеки знае на кого да служи - отговорил свети Теодор, - а аз служа на моя Небесен Цар и Владика - Бога, и на Неговия Единороден Син - Исус Христос.

Тогава стотникът Посидоний, който стоял тук, попитал:

- Нима твоят Бог, Теодоре, има и Син?

Свети Теодор отговорил:

- Той наистина има Син, Словото на Истината, чрез Коего е сътворил всичко.

Препозитът го попитал:

- Можем ли и ние да Го познаем?

На това светецът отговорил:

- Аз бих желал Бог и на вас да даде такъв разум, за да го познаете.

Тогава Посидоний го попитал:

- Ако Го познаем, ще можем ли да оставим нашите царе и да пристъпим към Него?

- Нищо не ви пречи - отговорил свети Теодор - да оставите тъмнината и временните земни царе, да пристъпите към

живия Бог, вечния Цар и Владика, и да бъдете Негови воини, подобно на мен.

Тогава препозитът казал на стотника:

- Да го оставим за няколко дни, нека поразмисли и сам да реши какво да прави.

През цялото време, което било дадено на свети Теодор за размисъл, той непрестанно се молел и славословел Господа; а нечестивите, дишайки ярост срещу други граждани, вярващи в Христа, ги хванали и отвели в тъмница; когато ги водели, свети Теодор, вървейки след тях, ги поучавал на вяра и търпение и ги убеждавал да не се отричат от своя Небесен Цар - Христос. Когато били затворени, свети Теодор избрал удобно време и през нощта запалил капището на майката на боговете. Някои граждани видели как светецът запалил храма и донесли за него на властите. Тогава градоначалникът Кронид, боейки се да не му се наложи да отговаря за Теодор, го заловил, довел го при игемона Публий и казал:

- Господарю мой, този мъж, неотдавна избран за воин, е вреден човек; той е дошъл в нашия град със зла умисъл, запалил е храма на майката на нашите богове и е обезчестил боговете; аз го залових и го доведох при твое величество, за да получи, според божественото повеление на господарите на вселената и заповедта на царете, напълно достойно наказание за своята дързост.

Игемонът повикал препозита Вринк и го попитал:

- Ти ли си позволил на воина Теодор да запали храма на майката на нашите богове?

Той отговорил:

- Аз често го увещавах и накрая му дадох срок да поразмисли

и да принесе жертва на боговете. И ако той е постъпил така, значи напълно се е отвърнал от нашите богове и е презрял царската заповед; затова ти, като съдия, изпълни това, което са заповядали царете.

Тогава игемонът, като седнал в съдилището, повикал при себе си блажения Теодор и го попитал:

- Защо, когато трябваше да принесеш на богинята жертва и кадило, ти принесе огън?

Свети Теодор отговорил:

- Няма да скрия защо извърших това. Аз запалих дървата, за да обгори огънят камъка. Нима вашата богиня е толкова безсилна, че огънят може да се докосне до нея и да я изгори?

Разгневен от тези думи, игемонът заповядал да го бият и казал:

- Моята кротост те прави дързък. Но аз те съветвам да не говориш много. Защото, ако не изпълниш царската заповед доброволно, ние с жестоки мъки ще те принудим да я изпълниш.

На това светецът отговорил:

- Аз не се боя нито от теб, нито от твоите мъки, колкото и люти да са те. Прави каквото искаш, аз се надявам на моя Господ, уповавам се да получа от Него награда на небесата и съм готов да пострадам за Него.

- Принеси жертва на боговете, Теодоре - казал съдията - и ще бъдеш свободен от предстоящите ти мъки, иначе те чака ужасна смърт.

Но свети Теодор мъжествено му възразил:

- Твоите мъки за мен не са страшни. Защото пред мене е

моят Господ и цар Иисус Христос. Той ще ме избави от твоите мъки. Но ти не Го виждаш, защото не можеш да виждаш с духовните си очи.

Съдията, изпълнен с ярост подобно на див звяр, заповядал да хвърлят светеца в тъмница, да запечатат вратите и да го оставят да умре от глад. Но Светият Дух подкрепял блажения със Своята благодат. Освен това, веднъж през нощта му се явил Господ Иисус Христос и казал:

- Дерзай, Теодоре, Аз съм с теб; не приемай земна храна и питие, защото за теб е приготвен вечен живот с Мене на небесата.

След това Господ се скрил от очите на светеца. Утешен от видението, блаженият Теодор започнал да пее псалми и се развеселил духом. Голямо множество свети ангели го слушало. Тъмничните стражи, като чули това сладко пеене, се приближили до вратите на тъмницата. Като видели, че вратите са заключени и печатът е цял, те погледнали през прозореца и видели множество мъже в бели ризи, пеещи заедно със свети Теодор. В страх те известили за това на игемона Публий. Той веднага побързал към тъмницата и като стигнал на мястото, видял, че вратите са заключени и печатът на ключалката е цял. Тъй като игемонът чувал гласовете на пеещите вътре заедно със свети Теодор, той заповядал на въоръжените войници да обкръжат тъмницата от всички страни. Игемонът мислел, че в тъмницата заедно със свети Теодор се намират някои от християните. Но като влязъл в нея, не намерил никого, освен верния Божий раб Теодор, който бил вързан. Страх и трепет обзели игемона и всички, които били с него. Като излезли от тъмницата, те отново заключили вратите и си отишли. Съдията заповядал всеки ден да дават на светеца неголямо парче хляб и малко вода. Но в потвърждение на думите от Свещеното Писание: “праведният чрез вяра ще бъде

жив”, - свети Теодор не искал да приема хляб и вода, и казал:

- Моят Господ и Цар - Иисус Христос - ме храни.

На сутринта съдията заповядал да доведат светеца на съдилището и му казал:

- Послушай съвета ми и не ме карай да заповядвам да те изтезават и мъчат: принеси жертва на великите богове. Тогава аз ще напиша за тебе на нашите царе - владетели на вселената, и те ще те направят главен жрец на боговете, и тогава ще получиш същите почести, каквито и аз.

Като погледнал към небето и се осенил с кръстното знамение, свети Теодор отговорил на своя мъчител:

- Изгори тялото ми в огън, предай ме на различни мъки, сечи ме с мечове, хвърли ме на зверовете да ме изядат, но аз до края на живота си няма да се отрека от моя Христос.

Като се посъветвал с препозита, мъчителят заповядал да окачат светеца на дърво и да стържат тялото му с железни зъбци и го мъчили дотогава, докато не се показали костите му. При това блаженият нищо не казал на своя мъчител, а само пеел:

- “Ще благославям Господа във всяко време; хвалата за Него винаги е в устата ми”.

Мъчителят, удивлявайки се на мъжеството и търпението на свети Теодор, му казал:

- Нима ти, най-скверен от всички хора, не се срамуваш да се уповаваш на Човек, наречен Христос, Който Сам бил наказан с безчестна смърт? Нима заради Този Човек така безразсъдно се подлагаш на мъки?

На това Христовият мъченик отговорил:

- Нека такава безчестие бъде мой дял, и на всички, призоваващи името на Господа Иисуса Христа!

Тогава народът започнал да вика и да иска по-скоро да бъде изпълнено наказанието над свети Теодор. Чувайки народния вик, съдията чрез глашатая попитал Теодор:

- Искаш ли да принесеш жертва на боговете, или имаш намерение да претърпиш още по-големи мъчения?

На това Христовият мъченик смело отговорил:

- Нечестив и изпълнен с всяка сквернота и лукавство слуга на дявола, нима ти не се боиш от Бога, дал ти такава власт и сила: защото "чрез Него царете царуват, и владетелите управляват земята". Как можеш да ме принуждаваш да оставя живия Бог и да се поклоня на бездушен камък?

Съдията, като видял, че не може да сломи твърдостта му, произнесъл смъртна присъда.

- Теодор - казал той, - който не се подчинява на властта на великите царе, не признава великите богове и вярва в Иисуса Христа, разпнат, както казват иудеите, при Пилат Понтийски, заповядвам да предадат на огън.

Тази заповед на мъчителя била изпълнена бързо: неговите слуги събрали от близките къщи и бани много дърва, запалили огромен огън и довели свети Теодор. Влизайки в огъня, той се прекръстил и ето, внезапно Дух Свети слязъл сред пламъка и дал прохлада на светия мъченик. А той, възпявайки и славословейки Бога, в мир Му предал духа си.

- И ние видяхме - пише един очевидец на блажената кончина на великомъченика - неговата честна и свята душа, възнасяща се като мълния на небесата.

Една благочестива и добродетелна жена, на име Евсевия,

помолила да вземе тялото на свети Теодор. Когато предали честните мощи, тя ги помазала с благовонно миро, обвинила ги в чиста плащаница и ги погребала в дома си в град Евхаити, в Амасийската митрополия, и всяка година чествала паметта на мъченика. Светият великомъченик Христов Теодор починал на 17 февруари около 306 г., при царуването на император Максимиан.

За чудото на светия великомъченик Теодор Тирон

След сина на Константин Велики - Констанций, на царския престол се възкачил Юлиан Отстъпник. Той се отрекъл от Христа, започнал да се покланя на идолите и повдигнал голямо гонение срещу християните. Юлиан преследвал християните не толкова открито, колкото тайно; той не се решавал да подложи явно на жестоки и безчовечни мъчения всички християни, тъй като се боял, че много от езичниците, виждайки мъжественото търпение на измъчваните християни, може сами да се обърнат към Христа. Затова този нечестив цар намислил тайно да оскверни християните. Той знаел, че в първата седмица от Великия пост те пазят особена чистота и се каят за съгрешенията си. И ето, повикал при себе си константинополския градоначалник и му заповядал - всеки ден в продължение на цялата първа седмица да осквернява храните, продавани на тържището, с кръвта на идолски жертви, от които християните са задължени винаги да се въздържат. Заповедта на царя била изпълнена и на всички тържища се продавали храни, осквернени от невярващите. Но Всевиждащият Господ, посрамвайки езичниците и грижейки се за истинните Свои раби, разрушил това тайно коварство. Той изпратил при константинополския епископ Евдоксий Своя свят мъченик Теодор, пострадал за Христа преди много години и пребиваващ в слава в небесното царство. Свети Теодор се

явил на Евдоксий не насън, а наяве, и му казал:

- Бързо събери Христовото стадо и заповядай на всички православни никой от тях да не купува храни от тържищата, защото те, по заповед на нечестивия цар, са осквернени с идоложертвена кръв.

Архиереят в недоумение започнал да пита с какво ще заменят купуваните от пазара храни бедните хора, които нямат храна в домовете си:

Светецът отговорил:

- Като им дадеш коливо, ще ги избавиш от затруднението.

Но епископът продължил да изказва недоумение, тъй като не знаел какво е коливо. Тогава свети Теодор казал:

- Коливото е варено жито с мед. Така се нарича това ястие в Евхаити.

Тогава епископът попитал светеца:

- Кой си ти и защо така се грижиш за православните християни?

- Аз съм Христовият мъченик Теодор и по Божия воля съм ви изпратен на помощ.

Като казал това, светецът станал невидим. Епископът веднага събрал всички християни и им разказал това, което видял и чул. Приготвяйки коливо, той запазил своето стадо от вражеското коварство. Нечестивият цар, като видял, че козните му са разрушени, много се засрамил и заповядал да доставят на тържищата неосквернени храни. А християните, благодарейки на Бога за Неговото неизказано милосърдие и възхвалявайки Христовия великомъченик свети Теодор, в събота на първата седмица от Великия пост празнували

честване на светия великомъченик, като благословили в негова чест и памет коливо за храна на верните. И оттогава до ден-днешен в първата събота от Великия пост Църквата прави освещаване на коливо в памет на чудото, станало при архиепископ Евдоксий и прославя Христовия мъченик Теодор, за да напомня на вярващите милостивия Божий промисъл за Своите раби и помощта на светия великомъченик.

Тропарь, глас 2:

Велия веры исправления, во источнице пламене, яко на воде упокоения, святыи мученик Феодор радовашеся: огнем бо всесожегся, яко хлеб сладкий Троице принесесе. Того молитвами, Христе Боже, спаси души наша.

(За велико изповядване на вярата, сред пламъците като в тихи води се радваше светият мъченик Теодор; изгорен в огъня, се принесе като сладък хляб на Пресвета Троица. По неговите молитви, Христе, Боже наш, спаси нашите души.)

Кондак, глас 8:

Веру Христову яко щит внутрь приим в сердце твоём, противныя силы попрал еси многострадальче: и венцем небесным венчался еси вечно Феодоре, яко непобедимый.

(Приел Христовата вяра като щит в сърцето, си потъпкал вражиата сила, многострадалче, и си се увенчал с небесен венец навеки, Теодоре, като непобедим.)

Преподобни Роман Търновски (1370 г.)

За преподобния Роман Търновски имаме оскъдни сведения в житието на неговия учител свети Теодосий Търновски, който вече бил в манастира на свети Григорий Синаит - Парория. И понеже там вилнеели много разбойници, игуменът изпратил един-два пъти Теодосий при българския цар Иван Александър, с когото се познавал отдавна, за да го моли за неговата царска помощ. Когато преподобният Теодосий дошъл втори път в Търново, при него се явил Роман - от благороден произход, който отдавна хранел към преподобния голяма любов и бил привързан към него с безкрайна сърдечна преданост. Бил вече облечен в монашески образ, но много скърбял, задето нямал истински наставник по Божия път. Когато узнал, че Теодосий е в Търново, скоро отишъл при него, паднал в нозете му с голяма почит, припомнил му тяхната отдавнашна взаимна обич и рекъл: "Ако ме оставиш така, то ще чуеш, че или съм се заклал, или съм се хвърлил от високите търновски скали в някоя пропаст! Защото, както еленът се стреми към водни извори, така моята душа желае да се наслаждава на твоите молитви и винаги да пребъдва заедно с тебе!" Преподобният склонил да го вземе със себе си и да го доведе при блажения Григорий Синаит, който го приел сърдечно и го причислил към своето братство.

Там Роман покорно изпълнявал възлаганите му послушания и прекарал доста време, докато игуменът го изпратил по манастирски дела - изглежда, пак при българския цар. В негово отсъствие великият Григорий Синаит починал. А след неговата смърт блаженият Теодосий не намирал смисъл да остава повече там. Затова отишъл в Сливенската планина, където по онова време се намирал Роман, посетил заедно с него Света Гора Атонска и поради тогавашното голямо размирие на Балканите и след някои преходи от място на място най-после си избрали за местожителство Кефаларево (сега Келифарево) и си построили там манастир, защото

близостта на столицата била добра охрана от разбойнически и турски нашествия. Тук свети Теодосий развил своята вечнопаметна просветна и духовна дейност, в която свети Роман бил един от първите му ученици и сътрудници...

Когато обстоятелствата наложили в България да се брани чистотата на православието от еретическа и иноверска проповед и трябвало да бъдат убедени царят, царицата (еврейката Сара - Теодора) и патриархът да свикат в столицата църковно-народен събор, свети Теодосий с единомисления свой сподвижник Роман се явил пред първенците на тогавашна България и ги спечелил. А когато през есента на 1363 г. - малко преди смъртта си - заминал за Цариград с четирима свои ученици, той оставил Роман за свой заместник в игуменството на новия си манастир в местността Устие, още по-близо до столицата (откъм Дебелец).

Това обстоятелство, че свети Роман бил толкова близък сподвижник на блажения Теодосий Търновски, ясно свидетелства, че той се отличавал със същите качества на подвига и благодатната святост, с каквито е прославен неговият любим учител, макар да не разполагаме с подробни сведения за него. "Беше човек добродетелен и знаменит, ревнител на духовния живот, във всичко подобен на блажения Теодосий, истински пустинножител и постник, изпълнител на всички Господни заповеди. След като прие светата обител и предстоятелството на манастирското братство, той усърдно поучаваше братята и се стараеше във всичко да бъде подражател на блажения Теодосий. Затова всички от околността дохождаха често при него за духовна полза и молитва. А самият той внимателно държеше постническо житие: веднъж на ден приемаше храна, и то много оскъдно, вкусваше също така и малко вино заради телесния си недъг. А страдеше от много тежък недъг, който го мъчеше и който на славянски се нарича "кашлица", много мъчителна. Но въпреки

това не изоставаше непрекъснатото бдение, така че всяка нощ прекарваше без сън и само призори малко заспиваше, като с това оказваше малка грижа за човешкото естество. Като не търпеше раздялата си с дивния Теодосий, не искаше и за малко време да се бави в тоя живот, а желаше по-скоро да се разлъчи от тялото и заедно с Теодосий да се наслаждава на отвъдния блажен живот. Затова прибавяше подвизи към подвизите и болки към болките. Но поменатият му недъг се усили, като изнуряваше и сушеше тялото му, макар в това състояние той като че ли младееше. Но този храбрец въпреки това не се разслабваше, а много пъти, без да обръща внимание на своя недъг, утешаваше братята - утешаваше всички и всички поощряваше към духовни подвизи. Като разбра, че ще премине отвъд, нареди да се съберат братята, утвърди всички в Божия страх, всичко добро нареди за светата обител, причасти се със светите божествени Тайни, всички благослови и предаде духа си в Божиите ръце на 17 февруари . Братята го приготвиха и погребяха като свой отец, и по приетия ред му извършиха надгробно пение.

В памет на света Мариамна (I в.)

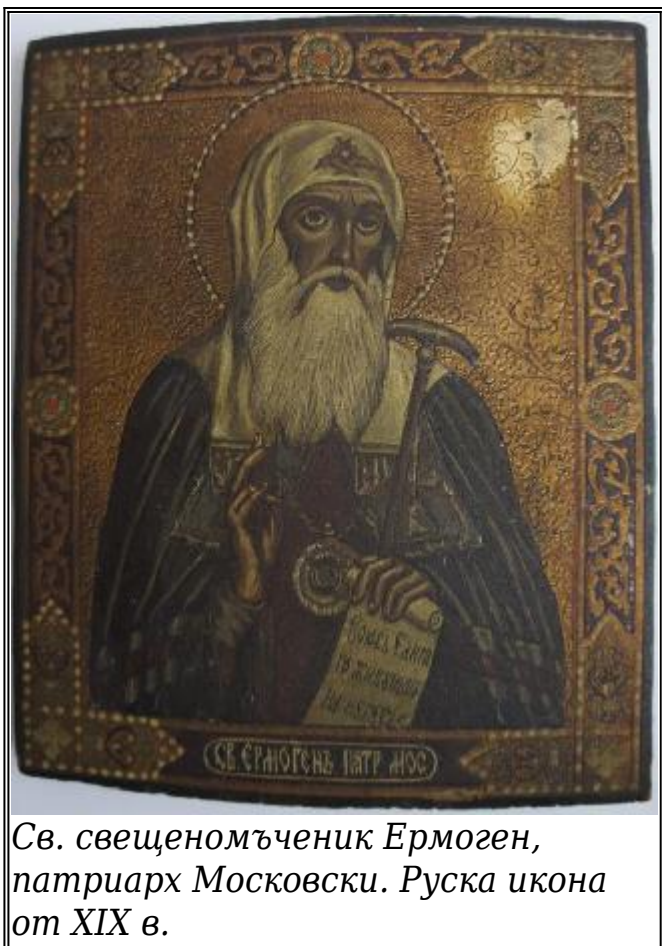
Света Мариамна била сестра на свети апостол Филип. Като дала обет за девство, тя се присъединила към брат си, заедно с апостол Вартоломей, когато свети Филип, проповядвайки Евангелието в областите на Мала Азия, дошъл в Лидия и Мизия. Оттогава света Мариамна била помощница на светите апостоли Филип и Вартоломей в апостолските им трудове и заедно с тях понасяла всички теготи и скърби на апостолството. Проповядвайки словото Божие, те дошли в Иерапол Фригийски. Още щом пристигнали тук - разказва за тях въз основа на древните предания църковният историк Никифор Калист - веднага се прекратило служението на идолите, боготворената от жителите на Иерапол ехидна била изгонена от светилището, а почитащите я били посрамени. За да попречат на успеха на тяхната проповед, градоначалникът заповядал да хванат светите Филип, Вартоломей и Мариамна и да ги затворят в тъмница. След това апостол Филип бил предаден на кръстна смърт. А Мариамна и Вартоломей, след чудесното проявяване на Божия гняв над градоначалника и жреците на ехидната (земята ги погълнала), били освободени. Като целунала с любов тялото на загиналия си брат, света Мариамна прославила Господа и се отправила да проповядва Евангелието в Ликаония. Тук, след успешно благовестуване, тя починала в мир, като се успокоила от трудовете си.

Намиране на мощите на свети мъченик Мина Каликелад

Бидейки родом от Атина, свети Мина получил добро образование и се славел с красноречие, поради което получил наименованието Каликелад (Красноречивия). Той приел мъченическа смърт при император Максимин, около 313 г. Намирането на мощите му станало при император Василий Македонец.

**ЖИТИЕ СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ЕРМОГЕНА,
ПАТРИАРХА МОСКОВСКОГО И ВСЕЯ РУСИ
(1619 г.)**

*Св. священомъченик Ермоген,
патриарх Московски. Руска икона
от XIX в.*

Священномученик Ермоген, Патриарх Московский и всея Руси, происходил из донских казаков. По свидетельству самого Патриарха, он был священником в городе Казани при казанской гостинодворской церкви во имя святителя Николая. Вскоре он принял монашество и с 1582 года был архимандритом Спасо-Преображенского монастыря в Казани. 13 мая 1589 года хиротонисан во епископа и стал первым Казанским митрополитом.

В служение Святейшего Патриарха в Казани совершилось явление и обретение чудотворной Казанской иконы Божией Матери в 1579 году. Будучи еще священником, он, с благословения тогдашнего Казанского архиерея Иеремии, переносил новоявленную икону с места обретения в церковь во имя святителя Николая. Обладая незаурядным литературным дарованием, святитель сам составил в 1594 году сказание о явлении чудотворной иконы и совершившихся от нее чудесах.

В 1591 году святитель собирал в кафедральный собор новокрещенных татар и в течение нескольких дней наставлял их в вере.

В 1592 году были перенесены мощи святителя Германа, второго Казанского архиепископа, скончавшегося в Москве 6 ноября 1567 года, во время моровой язвы, и погребенного у церкви во имя святителя Николая. По благословению Патриарха Иова (1589 - 1605) святитель Ермоген совершил их погребение в Свияжском Успенском монастыре. 9 января 1592 года святитель Ермоген направил Патриарху Иову письмо, в котором сообщал, что в Казани не совершается особое поминовение православных воинов, жизнь положивших за веру и Отечество под Казанью, и просил установить определенный день памяти. Одновременно он сообщал о трех мучениках, пострадавших в Казани за веру Христову, из которых один был русский, по имени Иоанн, родом из Нижнего Новгорода, плененный татарами, а двое других, Стефан и Петр, новообращенные татары. Святитель выражал сожаление, что эти мученики не были вписаны в синодик, читавшийся в Неделю Православия, и что им не пелась вечная память. В ответ святителю Ермогену Патриарх прислал указ от 25 февраля, который предписывал "по всем православным воинам, убитым под Казанью и в пределах казанских, совершать в Казани и по всей Казанской митрополии панихиду в субботний день после Покрова Пресвятой Богородицы и вписать их в большой синодик, читаемый в Неделю Православия", повелевалось вписать в тот же синодик и трех мучеников казанских, а день их памяти поручалось определить святителю Ермогену. Святитель объявил патриарший указ по своей епархии, добавив, чтобы по всем церквам и монастырям служили литургии и панихиды по трем казанским мученикам и поминали их на литиях и на литургиях 24 января. Святитель Ермоген проявлял ревность по вере и твердость в соблюдении

церковных традиций, заботился о просвещении верой Христовой казанских татар.

В 1595 году при деятельном участии святителя совершилось обретение и открытие мощей казанских чудотворцев: святителей Гурия, первого архиепископа Казанского, и Варсонофия, епископа Тверского. Царь Феодор Иоаннович (1584 - 1598) приказал соорудить в Казанском Спасо-Преображенском монастыре новую каменную церковь на месте прежней, где были погребены святые. Когда были обретены гробы святителей, святой Ермоген пришел с собором духовенства, повелел вскрыть гробы и, увидев нетленные мощи и одежды святителей, сообщил Патриарху и царю. По благословию Патриарха Иова и по повелению царя, мощи вновь обретенных чудотворцев были поставлены в новом храме. Святой Ермоген сам составил жития святителей Гурия и Варсонофия.

За выдающиеся архипастырские качества митрополит Ермоген был избран на первосвятительскую кафедру, и 3 июля 1606 года он возведен собором святителей на Патриарший престол в Московском Успенском соборе. Митрополит Исидор вручил Патриарху посох святителя Петра, Московского чудотворца, а царь принес в дар новому Патриарху панагию, украшенную драгоценными камнями, белый клобук и посох. По древнему чину Патриарх Ермоген совершал шествие на осляти.

Деятельность Патриарха Ермогена совпала с трудным для Русского государства периодом - нашествием самозванца Лжедмитрия и польского короля Сигизмунда III. Первосвятитель все свои силы посвятил служению Церкви и Отечеству. В этом подвиге Патриарх Ермоген не был одинок: ему подражали и помогали самоотверженные соотечественники. С особенным вдохновением противостоял

Святейший Патриарх изменникам и врагам Отечества, желавшим ввести в России униатство и католичество и искоренить Православие, поработив русский народ. Когда самозванец подошел к Москве и расположился в Тушино, Патриарх Ермоген направил мятежным изменникам два послания. В одном из них он писал: "...Вы забыли обеты православной веры нашей, в которой мы родились, крестились, воспитались и возросли, преступили крестное целование и клятву стоять до смерти за дом Пресвятой Богородицы и за Московское государство и припали к ложно-мнимому вашему царю... Болит моя душа, болезнует сердце, и все внутренности мои терзаются, все составы мои содрогаются; я плачу и с рыданием вопию: помилуйте, помилуйте, братие и чада, свои души и своих родителей, отшедших и живых... Посмотрите, как Отечество наше расхищается и разоряется чужими, какому поруганию предаются святые иконы и церкви, как проливается кровь неповинных, вопиющая к Богу. Вспомните, на кого вы поднимаете оружие: не на Бога ли, сотворившего вас? не на своих ли братьев? Не свое ли Отечество разоряете?... Заклинаю вас Именем Бога, отстаньте от своего начинания, пока есть время, чтобы не погибнуть вам до конца". В другой грамоте Первосвятитель призывал: "Бога ради, познайте себя и обратитесь, обрадуйте своих родителей, своих жен и чад, и всех нас; и мы станем молить за вас Бога..." Вскоре праведный суд Божий свершился и над Тушинским вором: его постигла столь же печальная и бесславная участь, как и предшественника; он был убит собственными приближенными 11 декабря 1610 года. Но Москва продолжала оставаться в опасности, так как в ней находились поляки и изменники-бояре, преданные Сигизмунду III. Грамоты, рассылавшиеся Патриархом Ермогеном по городам и селам, возбуждали русский народ к освобождению Москвы от врагов и избранию законного русского царя. Москвичи подняли восстание, в ответ на которое поляки подожгли город, а сами

укрылись в Кремле. Совместно с русскими изменниками они насильно свели святого Патриарха Ермогена с Патриаршего престола и заключили в Чудовом монастыре под стражу. В Светлый понедельник 1611 года русское ополчение подошло к Москве и начало осаду Кремля, продолжавшуюся несколько месяцев. Осажденные в Кремле поляки не раз посылали к Патриарху послов с требованием, чтобы он приказал русским ополченцам отойти от города, угрожая при этом смертной казнью. Святитель твердо отвечал: "Что вы мне угрожаете? Боюсь одного Бога. Если все вы, литовские люди, пойдете из Московского государства, я благословлю русское ополчение идти от Москвы, если останетесь здесь, я благословлю всех стоять против вас и помереть за православную веру". Уже из заточения священномученик Ермоген обратился с последним посланием к русскому народу, благословляя освободительную войну против завоевателей. Русские воеводы не проявили согласованности, поэтому не смогли взять Кремль и освободить своего Первосвятителя. Более девяти месяцев томился он в тяжком заточении, и 17 февраля 1612 года скончался мученической смертью от голода.

Освобождение России, за которое с таким несокрушимым мужеством стоял святитель Ермоген, успешно завершилось русским народом. Тело священномученика Ермогена было погребено в Чудовом монастыре, а в 1654 году перенесено в Московский Успенский собор. Прославление Патриарха Ермогена в лике святителей совершилось 12 мая 1913 года.

Тропарь священномученику Ермогену, патриарху Московскому и всея Руси, глас 4

Россійския земли первопрестольниче/ и неусыпный о ней к Бо́гу моли́твенниче!/ За ве́ру Христо́ву и па́ству твою́ ду́шу свою́ положи́в,/ страну́ на́шу от нечести́я изба́вил еси́. / Те́мже

вопи́ем ти:/ спасáй нас моли́твами твои́ми,//
священномучениче Ермогéне, óтче наш.

Перевод: *Российской земли первосвятитель и неутомимый о ней молитвенник к Богу! За веру Христову и паству твою положив свою душу, страну нашу от беззакония ты избавил. Потому мы взываем к тебе: «Спасай нас молитвами твоими, священномученик Ермоген, отче наш».*

Ин тропарь священномученику Ермогену, патриарху Московскому и всея Руси, на прославление, глас 4

Приспé день свéтлаго торжествá,/ град Москвá радуется,/ и с ним Русь Правослáвная ликовству́ет/ пéснями и пéньми духо́вными:/ днесь бо священное торжествó/ в явлéнии честных и многоцелéбных мощей/ святителя и чудотворца Ермогéна,/ я́коже со́лнце незаходи́мое возсия́ светозáрными лучáми,/ разгоня́я тьму искуше́ний же и бед/ от вопию́щих ве́рно:// спасáй нас, я́ко предста́тель наш, вели́кий Ермогéне.

Перевод: *Настал день светлого торжества, город Москва радуется и с ним Русь Православная ликует псалмопением и песнопениями духовными, ибо сегодня священный праздник явления почитаемых и подающих многие исцеления мощей святителя и чудотворца Ермогена, как незаходящее солнце воссиявших яркими лучами, разгоняющими тьму искушений и бед от всех, взывающих с верой: «Спасай нас, как заступник наш, великий Ермоген».*

Кондак священномученику Ермогену, патриарху Московскому и всея Руси, глас 6

Темни́цею и гла́дом изнуря́емь,/ да́же до сме́рти ве́рен пребы́л еси́, блаже́нне Ермогéне,/ малоду́шие от серде́ц люде́й

твоих отгоняя/ и на общий подвиг вся призывая. / Темже и нечестивых мятеж низложил еси и страну нашу утвердил еси,/ да вси зовем ти:// радуйся, заступниче Российския земли.

Перевод: *Изнуряем тюрьмой и голодом, до самой смерти ты остался верным, блаженный Ермоген, прогоняя малодушие из сердец людей твоих и всех призывая на общий подвиг. Этим ты и мятеж нечестивых усмирил и страну нашу укрепил, да все взываем к тебе: «Радуйся, заступник Российской земли».*

Величание святителям Московским

Величаем вас,/ святителие Христовы/ Пётре, Алексие, Ионо, Филиппе и Ермогене,/ и чтим святыю память вашу:/ вы бо молитесь за нас// Христа Бога нашего.

Молитва священномученику Ермогену, патриарху Московскому и всея Руси

О, великий угодниче Христов, святителю отче наш Ермогене! К тебе, молитвеннику тёплому и представителю пред Богом непостыдному, усердно притекаем, в нуждах и скорбех наших утешения и помощи просяще. В древнюю годину искушений, внегда обышедше обыдоша страну нашу нечестивии врази. Господь яви тя Церкви Своей столпа непоколебима и людем российским пастыря добра, душу свою за овцы положивша и лютыя волки далече отгнавша. Ныне убо призри и на ны, недостойная чада твоя, умилённою душею и сокрушённым сердцем тебе призывающая. Крепость бо наша в нас оскуде, и вражия ловления и сети обыдоша нас. Помози нам, заступниче наш! Утверди нас в вере святей: научи нас всегда творити заповеди Божия и вся предания церковная, от отец нам заповеданная. Пастырем нашим буди архипастырь, воином вождь духовный, болящим врач, печальным утешитель, гонимым заступник, юным наставник, всем же благосердый

отѣц и за вся тѣплый моли́твенник; я́ко да моли́твами твои́ми огражда́еми, непреста́нно воспоём и просла́вим всесвято́е и́мя Живонача́льныя Трои́цы, Отца́ и Сы́на и Свята́го Ду́ха, во ве́ки веко́в. Ами́нь.

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВАТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО